

[Arne Ejerregaard.]

sagde også til sidst, at selv om vi var positive over for dette forslag, måtte vi se, hvilket udspil der ville komme fra ministerens hånd om at ændre loven om særlig indkomstskat med hensyn til byerhvervene. Andet ligger der sådan set ikke i vores aftale på dette område. Det beder jeg også ministeren notere.

Hr. Knud Jespersen fremførte jo en del imod mig og sagde, at vi vil tjene kapitalinteresser. Jeg kan her kun gentage, at hvis man suger kapitalen ud fra det produktive erhverv, ja men så er det da klart, at så bliver der ingen til at producere mere, fordi der er brug for kapital. Når man så siger, at det at tjene kapitalinteresser — som det altid skal udlægges — er til gavn for de få og til skade for de mange, så må jeg dertil sige, at hvis man tjener kapitalinteresser på den måde, at det får indflydelse med hensyn til nye arbejdspladser, ja, så får man da selvfølgelig nye arbejdspladser. Og nye arbejdspladser vil da bevirke, at man får højere løn, det vil sige, at man får en højere produktion, det vil sige, at et stort flertal i samfundet vil få gavn netop af dette. Derfor er der ikke anden vej end at fastholde systemet enten som et privatkapitalistisk system eller som et system, hvor staten ejer hele kapitalen. Det er den konfrontation, man har her, det er hverken mere eller mindre, og hr. Wilhjelms har helt rigtigt opfattet, at her støder disse interesser imod hinanden.

Jeg er ikke tilhænger af det såkaldte socialistiske system, som vist kun fremføres af de få i denne sal.

Man kan jo — og det må jeg også bede hr. Knud Jespersen notere — se på de sovjet-russiske landbrug. Sovjetrusland har den bedste landbrugsjord i hele verden, men Sovjetrusland kan ikke engang brødføde sig selv. Hvorfor? Fordi man har inddraget jorden under statens domæne, så investeringsinteressen bliver særdeles dårlig og dyrkningsmetoderne bliver ringere, fordi man ikke har den private interesse.

Jeg skal da gerne give hr. Wilhjelms og andre ret i, at det er ubehageligt, at den menneskelige psyke er sådan. Jeg kunne i alt fald ønske mig den anderledes, men vi må nu engang tage hensyn til denne medmenneskelige mangel. Vi ønsker også medmenneskelig medleven, men da vi ikke kan

fremme den igennem dette, så ønsker vi i stedet for at sørge for, at den egocentriske indstilling, som findes hos et flertal i dette samfund, bliver til gavn for de fleste, netop ved at man sørger for: lad dem bare lægge guldæggene, vi skal nok sørge for på anden vis at pille guldæggene fra dem. Det er den måde, man må prøve at fordele goderne på i dette samfund, ikke ved at slagte den høne, som lægger guldæggene, som jeg har sagt så ofte.

Når hr. Wilhjelms prøver at sætte lighedstegn mellem afskrivninger og nulindtægter og så dette forslag, ja, så må jeg sige, at det er ganske inkommensurable størrelser; de har intet med hinanden at gøre. Vi har sagt, og det holder vi klart fast ved: inflationen vil vi ikke være med til at beskutte, fordi det ødelægger vort erhvervsliv. Men kapitaldannelser, som skyldes samfundet, vil vi gerne være med til at beskutte, og det skal jeg sige ved senere lejlighed i dag.

Lad mig så endelig sige til fru Kirsten Jacobsen vedrørende grundkravet om de 1.400 m², at der jo er den klausul, at der skal være en udstykningsmulighed, for at det kan komme til anvendelse, og det er der undertiden, men ikke altid. Med hensyn til forskelsværdien, ja, så har vi ved behandlingen af loven om kapitalvindingsskatten fremført dette argument, men vi fik ikke ørenlyd hos et flertal af folketingets partier.

Wilhjelms (VS):

Til fru Kirsten Jacobsen, som ikke mente, at denne verden og menneskeheden kunne bestå uden kapitalister, har jeg i og for sig ikke nogen bemærkninger.

Det er mere hr. Tanges angreb i en ny variant på de offentligt ansatte, der kalder mig frem. Vi fik at vide, at de offentligt ansattes pensionsordning i virkeligheden var en slags arbejdsfri indtægt. Jeg vil da gerne spørge, om hr. Tange kan anvise, hvordan man opnår en sådan pensionsordning hos det offentlige uden at have arbejdet hos det offentlige i en lang årrække.

Der var også tale om, at det måske især var inflationsreguleringen i denne pensionsordning, som faldt hr. Tange for brystet, og som gjorde, at det blev kaldt en arbejdsfri indtægt. Er det hr. Tange ubekendt, at man forhandler øre for øre ved almindelige lønforhandlinger om denne pensionsordning,